

Nevinný

„Krásné ráno“ pozdravila ho a drobnou, chladnou rukou mu prohrábla černé vlasy, které měl mírně slepené potem a krví. Její pohled se po pár tichých okamžicích soustředil na hlubokou ránu na jeho tváři a odhalený pohmožděný hrudník. Všechna ta krev okolo a představa bolesti, kterou prožíval, ji neskutečně zraňovala. V hlavě se jí honily myšlenky na to, že takovou věc nemohl přece udělat on, neměla to Adrianovi říkat a nechat to zajít takhle daleko.

Když po chvilce otevřel podlité oči, nádherná okouzující barva jeho zornic najednou ztemněla a on se od její tváře i přes namáhavost a bolest, kterou mu pohyb způsoboval, odvrátil. To kvůli ní tam teď ležel a zatínal zuby v bolestech, které ani přes tlumící prostředky nijak neustávaly.

Při každém nádechu cítil všechna zlomená žebra a hluboké řezné rány mu také nepomáhaly.

Byl si však jistý, že nic neudělal. Ne, on opravdu ne! Nikdy by si něco takového nedovolil!

Ke své práci přistupoval zodpovědně a dodržoval lékařské tajemství. A přesto tam teď ležel zmlácený a se sničenou pověstí i kariérou. Byl sice doktor, a ano měl přístup k chorobopisu téměř každého člověka ve městě, ale této dívce neublížil. On, ne.

Stalo se to před pár hodinami. Do jeho domu přišli dva muži. Nejdříve jen bouchali na dveře a křičeli různé stupidní nadávky, když jim však po pár výhrůžkách, o vyražených dveřích, otevřel, vrhli se na něj. Jediným důvodem byla údajná zpronevěra osobních údajů, přítelkyně jednoho z násilníků, která se léčila na stejném oddělení kde poškozený doktor pracoval. Neudělal to, zmlátili ho zbytečně a věděla to i ona, křehká žena, která teď seděla u jeho lůžka, omlouvala svého přítele a hladila ho po vlasech zbarvených krví,... krví, která byla prolita kvůli ní.